

(Třetí reportáž z Telče)

První srpnové pondělí od rána napovídalo, že bude počasí jako stvořené pro další den Prázdnin v Telči. Africké počasí s tropickým vedrem zmizelo a dostalo teplý středoevropský ráz.

Přes den jsem měl krátký rozhovor s dvěma muzikanty doprovázejícími v neděli děvčata ze souboru Ialma. Řekli mi, že bydlí v Bruselu, kam za pár hodin odlétají. Řeč obyvatel Galicie je pak podobná portugalštině, protože kraj s Portugalskem sousedí. Ale hlavně v Bruselu, sídle EU, vědí, že v České republice existuje FOLKtime.

Příbramská Ginevra

foto: Tomáš Pohl ©

Před rokem v přibližně stejnou dobu hráli a zpívali na Kocouří scéně Petr Bohuslav, Radek Myškovský, Dana Myškovská, Helena Adamčíková, Miroslav Sebera a Artur Ostrý, dohromady Folklok. Letos stejní lidé stáli na stejném místě, jenže pod novým názvem **Taboo**. Podle Petra je folku dost, tedy alespoň v názvech kapel. Hlavně ale nelze zařadit Taboo do jednoduché škatulky folk. Ke koncertu mohu dodat jen, že krom názvu se nic nezměnilo, především pokud jde o jeho vysokou kvalitu.

Po Taboo vyšla ze sklepa **Draga banda** a hrála pro ty, kteří nebyli na nocturnu. Kapela hraje world music a používá nástroje s názvem didgeridoo, mbira, dudy, bombard, djembe, housle a další známé i méně známé.

Na náměstí jsem potkal kamaráda Petra Cihelku ze Sedlčan, největšího znalce folkových textů v doprovodu svého táty Jarďy, který tlačil Petrův vozík. Petr přijel především na svou oblíbenou

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 08 Srpen 2005 04:00

Ginevru.

V doprovodu Jardy Kvasničky, druhého zvukaře a bubeníka (Jardu uslyšíte na novém albu Martiny Trchové) jsem prošel branou zámku. Po zvukovce Ginevry jsem si povídal s kapelníkem Václavem Plecitým. Rozhovor vyjde samostatně. **Ginevra** z Příbrami hraje devět let a zatím vydala tři CD. Hraje muziku, která je spojením keltské melodiky s příběhy čerpajícími z českých pověstí. Muziku píše Vašek Plecitý a texty blondatá Jana Handlová (klávesy). Ginevra se velmi dobře poslouchá. Jejích písně jsou melodické, texty mají příběh. Kapela je skvěle sezpívaná a hraje s velikou chutí.

Medvěd dovolil jen jeden přídavek a přesun na Britské ostrovy zahájila kapela **Hoover the Dog** hrající ve složení John

Helena Adamčíková dnes Taboo,
dříve Folklok

foto: Tomáš Pohl ©

Hymas (housle), Tony Harris (kytara a buzuki) a Paul Hutchinson (akordeon). Na webových stránkách je kapela označena jako trio z hranice s Walesem. Trio hrálo jako o život a ke konci se na jevišti objevil Honza Hrubý s panákem whisky, nabídl kolegům a vyndal housle z pouzdra. Honza si podával melodie s druhým "Honzou" Hymasem a byl to veliký nářez. V jedné skladbě Tony s Paulem do půlky jen tiše koukali, co ti dva Honzové dělají. Dva povolené přídavky byly málo.

Posledním účinkujícím hrajícím hudbu z Britských ostrovů byla **Asonance**. Stejně jako loňského roku přidala kapela bicí. Místo Marty Nollové se flétny s velkou virtuozitou chopila Klára Lašťovičková a naznačila, že Asonance má druhou generaci. Za Bhouše Sýkoru se u irské buzuki střídali Luboš Pick (když nehrál na basovou kytaru) a Honza Lašťovička (když nehrál na irské dudy). Zpěvačce s nejkrásnějšíma očima Hance Horké to v barevných šatech a se zeleným šátkem na hlavě velmi slušelo a jako vždy výborně zpívalo. Totéž lze říci o úplně bíle oblečené Blance Lašťovičkové. Ale dost informací o módě. Kromě nádherné hudby mě jako vždy dostalo mluvené slovo Luboše Picka. Svým stylem je nepřekonatelný a nenapodobitelný a vždy je obrovská sranda. Ten večer zněl známý i méně

Z Afriky jsou Britské ostrovy aneb v úterý byla v Telci irská bomba

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 08 Srpen 2005 04:00

známý repertoár včetně přídavkové "náborové písně do armády"

Říkají, že ďábel zdech

a vždy vytleskané

Čarodějnice z Amesbury

zpívané s Hankou i publikem.

V nocturnu vystoupil **Jan Spálený** s **ASPM**. Loňského roku kapela hrála na zámeckém nádvoří a bylo to skvělé. Letos jsem se jim v duchu omluvil a koncert jsem neviděl.

V úterý 2. srpna tak asi po páté odpoledne šla po náměstí dvojice. Udělaný chlap tak přes třicet s kudrnatými nazrzlými vlasy a malá drobná dívka. Nesli kytary a když viděli, že se na Kocouří scéně cosi děje, usedli a čekali, kdy se bude hrát a zpívat.

Ti, kteří měli hrát a zpívat, si říkají **Markéta a lazarové** a ti, kteří čekali, se jmenují Glen Hansard a Markéta Irglová . Když Glen a Markéta zjistili, že kapela jen zvučí, pokračovali k zámku. Markétu a lazary jsem poznal loni v Telči. Potom jsem je potkával na soutěži Notování po Vyšehradem i v jiných soutěžích. Letos kapelník Aleš Povolný nahlásil dvě změny. První byl sobotní svatba jeho sestry Markéty . Markéta je od soboty Habermannová. Druhá změna bylo hostování Šárky (druhé sestry Aleše) na flétnu. Kapela představila několik nových písní a publikum sedící na chodníku si vytleskalo dva přídávky. Stejně jako loni v srpnu mě kapele mile naladila.

Zámecké nádvoří se plnilo dávno před půl osmou. Večer byl ve znamení dvou hostů ze zahraničí.

Jako první se představila bratislavská dvojice **Dlhé diely**, což je název jedné části hlavního města Slovenské republiky, odkud je z kopce vidět na Dunaj. Dlhé diely mají tři členy, z toho dva živé. Tím neživým Xi di nim (minidisk), živé představuje štíhlý mladík v čepici se štítkem a kytarou a velmi štíhlé dlouhovlasé děvče, které se nerado maluje. Jmenují se Daniel (Dano) Salontay a Šina (víc nevím). Šina zpívá (velmi krásně) a hraje na basovou kytaru (také dobře). Minidisk není obvyklý

Glen Hansard

foto: Tomáš Pohl ©

halfplayback. Například v jedné z písní se ozvaly zvuky plácání do vody, což Dano přestavil jako bubnování nigerijských žen do vody, autenticky zachycené v padesátých letech minulého století. Další zvuk byl klapotem zobáků černých čápů. Před takovými dvaceti lety by na Portě publikum Dlhé diely vypískalo. Ale v Telči jsme tu dvojici nechtěli pustit z jeviště. Jak řekl jednou Dano v rozhovoru pro radio Proglas: "*Hrajeme pěknou hudbu pro vnímavé lidi*". Já mu mohl ten večer jen dát zapravdu.

Po odchodu Dana a Šiny na jevišti vybuchla irská bomba jménem **Glen Hansard**. Pro řadu lidí v hledišti to byl opakovaný výbuch, pro mě a mé kamarády Pepu a Jitku sedící vedle mě výbuch první. Glen Hansard, narozený v roce 1970 v chudé části Dublinu, je letící meteor. Brzy jsem pochopil, proč je jeho španělka tak otřískaná a má díry.

Glen začíná píseň něžně a pomalu. Zdálo se mi chvílemi, že slyším krásnou a srozumitelnou donovanovskou angličtinu. Zněla například nádherná *Co se stane, když přestane srdce bít* (What Happens When the Heart Just Stops) nebo

Ulož mě

(Lay Me Down). A pak něha v hlase přešla ve vášeň, v prudké sdělení obsahu textu. Tvrdé údery do kytary hrozily její likvidací, hlasivky sdělovaly, že hlasová zátěž je bez hranic. Bylo vidět, že Glen se cítí u nás a hlavně v Telči doma. Občasné milé použití češtiny, občasné napití českého piva to jen potvrzovaly. Glena pak doprovodila na klávesy Markéta Irglová, jejíž samostatné vystoupení jsem viděl na Vánocích v Telči koncem loňského roku. Hezky zpívá a má vynikající angličtinu. Druhým hostem byl Karel Holas z Čechomoru se svými houslemi. Vhodnějšího hosta jsem si ten večer představit neuměl. Glen měl z počátku diváky na "lopatě" a postupně se tento stav zvyšoval až k nemožnosti. Přídavek střídal přídavek a Dubliňanu, který si rád čte knihu

Odysseus

od svého krajana Joyce a

Malého prince

od Exupéryho, se dostalo potlesku ve stoje.

Ten večer už jsem nebyl schopen vnímat nic dalšího, tedy ani kapelu **Fru, fru a Honzíkovu cestu** Honzy Fouse z Jihlavy na nocturnu.